

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec- || catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

IX. V. liceat Confessionem reuelare, cùm celatio ipsius in magnum tertij
præiudicium cedit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

*Licetne Confessionem reuelare, cum
relatio ipsius in magnum Tertij
præiudicium cedit?*

*Questio
IX.*

DVbium non est, relationem Confessionis *Respositio*
aliquando in maximum alterius Tertij
præiudicium cedere, vt si confitens infama-
uit Petrum, illi falsum crimen imponendo,
propter quod Petrus est ad mortem con-
demnatus. In tali casu, si confitens crimen
suum non prodat, puta, se falsè testificatum
esse contra Petrum, videtur quod Confessor
poterit hoc ipsum publicare; quia licitum est
palio facere, quod ille alius facere debuisset.

Vt si diues non vult patienti extremam
necessitatem succurrere, possum ego de bo-
nis diuitis tali pauperi subuenire, si aliter
non possum; quia id facio, quod ille diues
facere debuisset.

Et si sim intra onustam nauim tempore
tempestatis, & Dominus mercium non vult
eas in mare proicere, cum necessarium sit,
ego potero eas proicere, etiam eo inuito, nec
illi aliquam infero iniuriam, quia id facio,
quod ipse facere debuisset.

Cum igitur hoc in casu ille cōfitens debe-
ret suū crimen prodere; tūm vt Petro suā re-
stituat famā, quem tam iniustè damnauerat,
tūm etiam, vt eum à morte eruat iniusta, cui
ipse confitens causam declarat, & id nō velit

M 2 confi-

Caput VII. De Secreto seu Sigillo

confitens facere, videtur sequi, quod id ipsum poterit facere Confessor pro confitente.

Verum, fundamentum huius rationis falsum est, si vniuersaliter accipiatur, scilicet, quod vnicuique licitum est pro alio facere, quod ille alius facere debuisset.

Patet, si vxore petente à viro debitum, vir ille non reddat, non idè erit licitum alteri in aliena vxore facere, quod maritus facere debuisset.

Similiter, si latro, aut homicida est iustus ad mortem condemnatus, non erit licitum personæ priuatæ latronem illum à carcere fugiètem suspendere, quod Iudex facere debuisset.

Nec, si debitor nolit soluere debitum creditori, cùm possit, erit mihi licitum sine cōsensu illius, bona debitoris accipere, & creditori soluere, quod ipse debitor facere debuisset. Nec, si ego debeo Petro decem, qui Ciceroni totidem debet, potero sine cōsensu Petri, illa decem, quæ Petro debeo, soluere Ciceroni, quod Petrus facere debuisset.

Et ita patet, rationem factam falso inniti fundamento; maximè in casu, quo aliquid dicere aut facere, vni homini licitum est, alteri verò illicitum; vt accedere ad foeminam, suo viro licitum est, non autem alieno.

Suspendere criminofum, & morte dignū, licitum est publicam autoritatem habenti, non alijs.

Rs

Res alienas, aut alteri debitas distrahere, licitum est Domino earum, non alij.

Ita igitur in proposito, prodere crimen falsi testimonij, licitum est ei, qui falsum imposuit crimen, nō Confessori, qui sola via Cōfessionis illud scit, vt patet ex dictis.

Nec valent exempla de eo, qui de bonis alterius succurrit pauperi; & q̄ merces alienas in mare proiicit, & familia, quia tunc necessitas succurrendi excusat; non hoc, quod est, alium idipsum facere debuisse.

Si obiicias, quòd simili modo in præsenti casu posset excusari Sacerdos reuelans Confessionem, vt saluet innocentem à morte iniusta, quia id necessitate facit, non voluntate. Dicendum negando consequentiam; nec est simile; quia in aliis casibus vbi necessitas excusat eum, qui rem alienā contrectat, non interuenit alia iactura, quàm rerum temporalium, quæ postponendæ & exponendæ sunt pro vita fratris. In præsenti verò casu ex reuelatione Cōfessionis, alia lōgè maior, quàm fit fame & rerum temporalium iactura emergit, scilicet, contemptus vniuersalis, vel vt plurimum integræ Confessionis; ideò præfata necessitas saluandi vitam innocentis, non excusat reuelantem Confessionem.

Hinc fit, quòd, licet Sacerdos videat personam innocentissimam, eademq; & dignitate & autoritate maximam, in supplicium capitis rapi, sitq; certissimus per Confessio-

Caput VII. De Secreto seu Sigillo

nem malefactoris quam audiuit, illum esse innocentem, posseque eum facillimè detecta Confessione liberare, neutiquam illi fas est, quamuis ipse, qui in supplicium rapitur, esset idē Sacerdos, qui illa se posset via protegere,

Quaestio X. Potēstne reuelari Confessio, cū celatio ipsius in damnum corporis vel animæ confitentis cedit?

Respōsio. Quoniam pro saluanda tota Repub. non est licitum reuelare Cōfessionem, à fortiori, non erit licitum eam reuelare pro saluanda vita vnius hominis, siue corporali siue spiritali.

Quaestio XI. An non licet reuelare Confessionem, cū celatio ipsius cedit in damnum animæ ipsius Confessoris?

Respōsio. EXEMPLO dato, quaestio illa illustrabitur. Est aliquis Confessor in testem productus, & à Iudice suo iureiurando astrictus ut respondeat ad ea, super quibus fuerit interrogatus &c. quo iurante, interrogat eum Iudex super casu quodā, quem tamen per solā Confessionem scit ipse Cōfessor; tunc tenetur respondere, quia iurauit, & non potest deponere falsitatem, quia peccaret mortaliter: Igitur debet deponere veritatem; hanc autem non potest deponere, nisi reuelando Confessionem: Vnde consequi videtur, quòd eam